

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: O. L., nar.,
státní příslušnost U.,
t. č. pobytem
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou,
advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 10. 2019, č. j. CPR-38721-2/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 7. 11. 2019, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 11. 11. 2019, brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2019, č. j. CPR-38721-2/ČJ-2019-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 9. 2019, č. j. KRPB-207725-22/ČJ-2019-060022-SVZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), byla stanovena v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 ZPC stanovena od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Doba k vycestování z území ČR byla stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU. Podle ustanovení § 120a odst. 1 ZPC se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 ZPC. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce naplnil důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC, neboť bylo prokázáno, že žalobce od přesně nezjištěného data do dne 18. 9. 2019, jak uvedl do protokolu cca jeden týden, pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a nejméně od 21. 2. 2019 do dne kontroly dne 18. 9. 2019 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaná nejprve uvedla, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), když správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí opatřil potřebné podklady. Rovněž byla žalobci poskytnuta potřebná součinnost, když mu byla dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dle žalované shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaná dále shrnula, že dne 18. 9. 2019 v 10:15 hod byl žalobce v Brně na ulici Dornych, v prostoru parkoviště Obchodního domu, kontrolován správním orgánem I. stupně. Na výzvu nepředložil žádný cestovní doklad k prokázání své totožnosti ani žádné oprávnění k pobytu. Následným šetřením v dostupných informačních systémech PČR bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR od přesně nezjištěného data do 18. 9. 2019 bez platného cestovního dokladu (žalobce do protokolu uvedl, že se jednalo o cca jeden

- týden) a ode dne 21. 2. 2019 do 18. 9. 2019 bez platného oprávněného k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a ani není s jeho osobou vedeno žádné řízení, které by jej k pobytu na území opravňovalo.
5. Jelikož žalobce prokazatelně naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 ZPC, správní orgán nemůže rozhodnout jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
6. Ze zjištěných skutečností přitom neplyne, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně dostatečně zjišťoval vazby žalobce k ČR, případné překážky ve vycestování, jeho zdravotní stav, rodinné vazby jednak v ČR, jednak na Ukrajině. V ČR nežijí žádní příbuzní žalobce, na Ukrajině má matku, se kterou sdílel společný byt, a syna. Žalobce přitom uvedl, že na území ČR nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky. V případě správního vyhoštění bude rozhodnutí respektovat a chce dobrovolně vycestovat. Finance na vycestování nemá, ale ty mu půjčí jeho kamarád.
7. Správní orgán I. stupně dále v souladu s ustanovením § 174a ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, když posoudil, že žalobce na území ČR porušuje právní předpisy, a to tím, že na území pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Správní orgán I. stupně rovněž posoudil délku pobytu žalobce na území ČR. Je pravdou, že žalobce v ČR pobýval několik měsíců, avšak během této doby si nevytvořil takové vazby na ČR, které by mu bránily ve vycestování do domovské země. Z jednání žalobce nevyplývá, že by nabyl příslušný stupeň asimilace do české integrity, mezi jejíž významné priority náleží dodržování a respektování právních předpisů. Žalovaná po zhodnocení zjištěných skutečností neshledala v daném případě splnění podmínek požadovaných v ustanovení § 119a odst. 2 v návaznosti na ustanovení § 174a ZPC, pro které by nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. Doba v délce 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v souladu se ZPC s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením uvedené doby v dolní polovině hranice zákonného rozpětí.

III. Obsah žaloby

9. V podané žalobě žalobce předně namítal, že doba zákazu vstupu na území členských států EU je nepřiměřeně dlouhá a rozhodnutí o ní nepřezkoumatelné. Žalobce považoval vypořádání shodné odvolací námítky žalovanou za nesprávné a nedostatečné a zdůraznil, že podstatou jeho výtek vůči prvostupňovému rozhodnutí byla kromě námítky nesprávnosti rovněž námitka nepřezkoumatelnosti vyhodnocení skutkové situace

žalobce, a z toho vyplývající doby zákazu pobytu na území členských států EU, přičemž na důvod nepřezkoumatelnosti označil především nedostatečné vyhodnocení polehčujících okolností rozhodných ve věci. Zcela bez zhodnocení zůstaly některé klíčové okolnosti, za nichž došlo k žalobcově nelegálnímu jednání, tedy především relativně krátká doba nelegálního pobytu na území ČR, skutečnost, že na území ČR vstoupil legálně, jakož i to, že se na území ČR nedopouštěl žádného protiprávního jednání kromě porušení ZPC. Dle názoru žalobce tedy správní orgán I. stupně příliš přísně zhodnotil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Ačkoliv stanovení této doby podléhá správnímu uvážení, má

i přesto žalobce za to, že vyhoštění v délce trvání 2 let je opatřením nepřiměřeně přísným, neboť doba uloženého zákazu pobytu je nepřiměřeně dlouhá. Žalovaná nijak nezhodnotila, že žalobce se správním orgánem I. stupně bezprostředně po svém odhalení spolupracoval, a to rovněž co do zjištění jeho skutečné identity, neboť PČR dobrovolně uvedl své údaje, které jsou nezbytným podkladem pro možnost vedení správního řízení o vyhoštění a jeho následné realizace.

10. Jelikož se žalobce neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí a se správním orgánem I. stupně ihned po svém zajištění spolupracoval, jakož i vzhledem k intenzitě jeho nelegálního jednání dosahující spíše nižšího stupně, je naprosté odmítnutí snížení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, nesprávné a nepřijatelné.
11. Absence vypořádání se správního orgánu I. stupně s uvedenými okolnostmi je natolik závažnou vadou, že by nemohla být zhojena úvahami žalované obsaženými až v napadeném rozhodnutí, a to s ohledem na potřebu zachování zásady dvojinstančnosti řízení. Postup žalované, která pro dané nedostatky prvostupňové rozhodnutí nezrušila, a ani se výtku nepokusila vypořádat sama, poté žalobce považuje za o to vážnější, a vede k nemožnosti přezkoumat to, zda se žalovaná vypořádala s námitkami žalobce spočívajícími v nedostatečně individualizovaném zhodnocení okolností pobytu žalobce na území ČR, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
12. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 9. 12. 2019 s ohledem na to, že na argumenty obsažené v podané žalobě již bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí, odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

14. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 18. 9. 2019 v 10:15 hod byl žalobce v Brně na ulici Dorných, v prostoru parkoviště OD Tesco, kontrolován PČR, a to bez cestovního dokladu. Kontrolou žalobce a v evidencích PČR, kde byl žalobce

ztotožněn, bylo dále zjištěno, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu ani cestovním dokladem.

15. Na základě žádosti o informace cestou společného centra ze dne 18. 9. 2019 bylo z Odpovědi společného centra na žádost z téhož dne zjištěno, že dle odpovědi Polské hraniční stráže překročil žalobce hranici schengenského prostoru dne 3. 6. 2018 přes hraniční přechod Korczowa na cestovní pas Ukrajiny č. s platností do 6. 12. 2023, a to na polské národní vízum č. s platností od 14. 5. 2018 do 27. 10. 2018, délka pobytu 167 dnů, účel pobytu zaměstnání.
16. Z evidence PČR bylo zjištěno, že žalobci bylo orgány Polské republiky vydáno vízum č. s platností od 16. 2. 2018 do 20. 2. 2019, typ C, délka pobytu 90 dnů. Žádné další vízum, které by žalobce v době kontroly opravňovalo k pobytu, nebylo zjištěno.
17. Během svého výslechu dne 18. 9. 2019 žalobce mj. uvedl, že mu ukradli pas rumunští cikáni, vzali mu batoh i s pasem, a to před týdnem na autobusovém nádraží Zvonařka, avšak jeho odcizení nehlásil. Měl doklady od polské firmy, že v ČR může pracovat, ale platné vízum už neměl. K dotazu na poslední vízum v pase žalobce sdělil, že měl polské pracovní vízum na rok, do kdy byla jeho platnost, si nepamatoval. Měl ještě krátké polské vízum za účelem kultura – sport, to bylo platné do 12. měsíce roku 2018. Žalobce si nepamatoval, kdy a jak naposledy přicestoval do schengenského prostoru. Do ČR přicestoval asi před půl rokem a dříve byl v ČR asi pětkrát až šestkrát. V ČR se zdržoval na ulici Masná v Brně na charitě. Dále uvedl, že na území ČR nebo jinde v EU nemá rodinné vazby, pouta nebo jiné závazky. Na území Ukrajiny má syna ve věku 15 let, s manželkou jsou rozvedeni a bydlí u matky v bytě. Na Ukrajině byl naposledy před půl rokem. Žalobce dále sdělil, že mu nic nebrání vrátit se do země svého původu. Na území ČR nemá žádný majetek, dluhy ani pohledávky. Žalobce dále dodal, že si vyřídí nový pas, od kamaráda si půjčí na cestu a pojedje domů. Správním orgánem I. stupně byla dána žalobci možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu, avšak tohoto práva žalobce nevyužil.
18. V evidencích PČR bylo zjištěno, že cestovní pas žalobce č. není nikde veden jako ztracený ani zcizený.
19. Dne 19. 9. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V něm správní orgán I. stupně mj. dovodil, že poslední vízum, které žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, bylo vízum č. s platností od 16. 2. 2018 do 20. 2. 2019 s délkou pobytu 90 dnů. Žalobce tedy mohl pobývat na území nejdéle do 20. 2. 2019 a od 21. 2. 2019 žalobce prokazatelně nedisponoval žádným oprávněním k pobytu.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 1. 10. 2019 odvolání, ve kterém uvedl, že v ČR pobývá bez platného pobytového oprávnění jen několik měsíců, v minulosti mu nikdy nebylo správní vyhoštění uloženo. Původně byl v Polsku, kde pobýval na zaměstnanecké vízum a krátkodobé vízum. Před nedávnem mu byl ukraden ukrajinský pas, situaci nemohl řešit, protože neměl dostatek finančních prostředků. Do ČR přišel za prací, protože rád pracuje a na Ukrajině se pracovní uplatnění hledá těžko. Rád by se postavil

na vlastní nohy, začal legálně pracovat a našel si vlastní bydlení. Správní orgán I. stupně dle názoru žalobce opomenul zabývat se ustanovením § 119a odst. 2 ZPC a § 174a ZPC,

neboť je žalobce v ČR integrován, rozumí českému jazyku a má zde přátele. Na Ukrajině je rozvedený a má syna, bydlel se svojí matkou. Vyhoštění na Ukrajinu by pro žalobce znamenal nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Dle názoru žalobce rovněž správní orgán I. stupně striktně posoudil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, když nevzal v úvahu krátkou dobu nelegálního pobytu žalobce a jeho spolupráci se správními orgány.

21. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

23. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

24. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

25. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnosti. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0,

SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak

nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

26. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
27. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud,

který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

28. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené (případně prvostupňové) rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalované (resp. správním orgánu I. stupně), aby námitky či důkazy vypořádala, logicky odůvodnila a argumentovala s uvedením skutkových a právních důvodů.
29. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že správní orgány zdůvodnily a srozumitelně uvedly, co je vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
30. Z odůvodnění napadeného (jakož i prvostupňového) rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež ve svých rozhodnutích vyslovily správní orgány, je zřetelná.

Napadené (jakož i prvostupňové) rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s těmito rozhodnutími polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry správních orgánů žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

31. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci, v rámci které se níže v textu rozhodnutí znovu vyjádřil ke konkrétně zmíněným důvodům tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
32. Žalobce především namítal, že doba zákazu vstupu na území členských států EU byla stanovena jako nepřiměřeně dlouhá, přičemž správní orgány nedostatečně vyhodnotily skutkovou situaci žalobce, resp. všechny rozhodné polehčující okolnosti v posuzované věci.
33. Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
34. Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
35. Krajský soud poznamenává, že stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Z výše citovaných ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC vyplývá, že správní orgán I. stupně může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let, tudíž má v daném rozmezí prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením ZPC (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 – 55, či ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Asz 7/2014 – 36). Limity správního uvážení jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Výkon správního uvážení musí vždy nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79).

36. Popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „(...) samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). Úkolem soudu tedy „(...) není nabradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nabradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46). Za tímto účelem správní soud pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 - 106, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 - 47, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).
37. Krajský soud ověřil, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na straně 6 uvedl: „Doba, po kterou nelze jmenovanému umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena vzhledem k tomu, že správní orgán zvážil závažnost protiprávního jednání jmenovaného, které bylo jednoznačně prokázáno, a dospěl k závěru, že je zde na místě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož platnost omezí vstup jmenovaného na území členských států Evropské unie po dobu 2 (dvou) let, což je doba stanovená zákonem č. 326/1999 Sb. Při stanovení této doby vzal správní orgán v potaz pobyt na území bez platného cestovního dokladu a délku pobytu na území bez platného oprávnění k pobytu od 21.02.2019 do 18.09.2019. Dále rovněž přihlédl, že jmenovaný neučinil žádné kroky ve věci nahlášení ztráty dokladu a nečinil ani žádné kroky k obstarání si náhradního dokladu. Dle správního orgánu je doba 2 (dvou) let, po kterou nelze jmenovanému umožnit vstup na území členských států Evropské unie dostatečným opatřením k ochraně zájmů společnosti.“ Žalovaná v napadeném rozhodnutí dodala: „Odvolací orgán konstatuje, že doba v délce 2 (dvou) let, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., a to s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením uvedené doby v dolní polovině hranice zákonného rozpětí, když maximální hranice je 5 let. Svým protiprávním jednáním účastník řízení naplnil skutkovou podstatu, pro kterou bylo s účastníkem řízení předmětné správní řízení zahájeno a správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl důvody, pro které přistoupil ke stanovení této doby.“ (...) Správní vyhoštění z území České republiky a doba v délce 2 (dvou) let, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup

na území členských států Evropské unie, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání účastníka řízení, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví odvolacímu orgánu jako přiměřené opatření.“

38. ZPC odvozuje v jednotlivých případech dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, od závažnosti posuzovaného jednání cizince. V projednávaném případě byl správní orgán I. stupně oprávněn žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC stanovit dobu, po kterou není žalobce oprávněn vstoupit na území až na 5 let; uložil však dobu 2 let, tedy v dolní polovině sazby. Krajský soud neshledal u správních orgánů svévolné překročení správního uvážení. Pokud správní orgány mohly žalobce pro naplnění obou skutkových podstat vyhostit s dobou, po kterou není možné umožnit vstup na území, až do 5 let, pak se uložení doby 2 let jeví jako adekvátní posuzovanému případu.
39. Z výše citovaných odůvodnění správních rozhodnutí je nadto patrné, že správní orgány mj. žalobcem zmiňovanou délku pobytu na území bez platného oprávnění pobytu při stanovení předmětné doby řádně zvažovaly. Žalovaná, jakož i správní orgán I. stupně, ve svých rozhodnutích uvedly okolnosti, ze kterých vycházely při úvahách o délce uloženého vyhoštění. V tomto směru jsou tedy jejich rozhodnutí přezkoumatelná, přičemž má krajský soud za to, že žalovaná řádně reagovala rovněž na s tím související odvolací námitku žalobce. Na tomto místě soud upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaná dostála, a proto zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
40. K tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně vůbec nezohlednil polehčující okolnosti při stanovení doby zákazu vstupu na území, soud uvádí, že ZPC v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností (srov. ustanovení § 118 odst. 1 a § 119 odst. 1 písm. b) ZPC). Měl-li žalobce na mysli skutečnost, že jeho nelegální pobyt na území ČR trval relativně krátkou dobu, soud opakuje, že správní orgány tuto skutečnost zohlednily a přihlédly rovněž k dalším výše označeným okolnostem.
41. Soud dále podotýká, že povinností žalované jakožto odvolacího správního orgánu není jakkoli reagovat na to, že žalobce podle svého přesvědčení se správním orgánem I. stupně spolupracoval, že na území ČR vstoupil legálně, jakož i to, že se na území ČR nedopouštěl žádného protiprávního jednání kromě porušení ZPC. Žalobce ostatně v žalobě ani neupřesnil, v čem konkrétně měla tvrzená spolupráce se správním orgánem I. stupně spočívat a proč měla být zohledněna při rozhodování. Soud dodává, že účastníci správních řízení by zásadně měli se správními orgány spolupracovat, a proto tuto skutečnost nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ve prospěch žalobce. Totéž platí i pro ostatní v tomto odstavci zmíněné skutečnosti, které je zásadně třeba vnímat jako samozřejmé povinnosti každého subjektu, z jejichž dodržování pak

nemůže být dovozována žádná výhoda
či prospěch.

42. Žalobce dále namítal, že absence vypořádání správního orgánu I. stupně s konkrétními okolnostmi ve vztahu k délce uloženého zákazu pobytu je natolik závažnou vadou, že podle něj ani nemohla být zhojena úvahami žalované obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek. Případné nedostatky, jichž se dopustil správní orgán I. stupně, proto mohou být napraveny i v rámci odvolacího řízení. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS. Žalobce se proto mylí, pokud v doplnění argumentace žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřuje porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.
43. Krajský soud v návaznosti na vše výše uvedené konstatuje, že správní úvahy žalované i správního orgánu I. stupně zde nevybočily z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na nich založená jsou odůvodněna logickými úvahami a skutečností, o které správní orgány své posouzení opřely, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Krajský soud tedy neshledal, že by správní orgány při rozhodování o době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, svévolně překročily svoje diskreční pravomoci. Žalované, která se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila, proti v tomto ohledu nelze nic vytknout.
44. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. Závěry soudu přitom zcela korespondují závěrům, které vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, když uvedl: „(...) zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179)“.
45. Žalovaná dle názoru krajského soudu nepochybila, přisvědčila-li závěru správního orgánu I. stupně, který žalobci uložil ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC správní vyhoštění, a rovněž přiměřeně v rámci zákonných mezí zvolil dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR. Tuto námitku tudíž soud považoval za nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. V řízení před krajským soudem byl žalobci usnesením ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 A 78/2019 - 18, ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Hotové výdaje a odměnu
za zastupování platí v takovém případě stát (ustanovení § 35 odst. 8 ve spojení s ustanovením § 60 a násl. s.ř.s.). Odměna v dané věci ustanovenému zástupci náleží v řízení o žalobě
za poskytnutí dvou úkonů právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívajícího v převzetí a přípravě právního zastoupení a písemného podání žaloby při sazbě 3 100,- Kč
za úkon. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 6 200,- Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč
za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 600,- Kč. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto rozsudku přiznal krajský soud ustanovenému advokátovi na odměně za zastupování žalobce a na náhradě hotových výdajů částku 6 800,- Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 60 dnů
od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.
49. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.